

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 1144/2011, sp. zn. Rvp 1148/2011 a sp. zn. Rvp 1211/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010, č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1144/2011, sp. zn. Rvp 1148/2011 a sp. zn. Rvp 1211/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1144/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. mája 2011 a 19. mája 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010, č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 3. októbra 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 265,55 €, na základe zmluvy uzavretej 19. júna 2007 poskytla fyzickej osobe úver v sume 531,10 € a na základe zmluvy uzavretej 6. apríla 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 232,36 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 16 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1144/2011), v 12 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. 1148/2011) a v 5 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 1211/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1144/2011 bola 3. apríla 2004 spísaná pred notárom zápisnica a 23. júla 2004 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 4. augusta 2004 začal nútený výkon rozhodnutia,

exekúciu. Okresný súd exekúciu ex offo uznesením č. k. 3 Er 1047/2004-19 z 8. januára 2010 vyhlásil za neprípustnú. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Následne okresný súd uznesením č. k. 3 Er 1047/2004-50 z 21. októbra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1148/2011 sťažovateľka „zahájila rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom S. a. s., so sídlom B. v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľom a dlžníkom“. Dňa 15. mája 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 1. októbra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd ex offo uznesením č. k. 1 Er 1319/2008-21 z 23. septembra 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1211/2011 bola 29. januára 2005 spísaná pred notárom zápisnica a 11. apríla 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 18. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia, exekúciu. Okresný súd exekúciu ex offo uznesením č. k. 3 Er 431/2005-18 z 18. mája 2010 vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnostiach, okrem iného, uvádza:

„... okresný súd vydal poverenie, t. j. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresným súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať

svoj majetok - pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd bez zvláštného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd, ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, t. j. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom.

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní. Účelom tohto oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu nemohlo byť oprávnenie takéhoto súdu nahradiť vôľu oprávneného alebo povinného v exekučnom konaní, keďže obe strany majú exekučným poriadkom garantované rovné postavenie, t. j. povinný mohol zahájiť toto konanie na zastavenie exekúcie na svoj návrh a nebolo potreba, aby súd konanie zahajoval bez návrhu.

V tomto prípade okresný súd, ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí je

vykonanie dokazovania zvláštneho podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom, ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy... Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne užívať majetok musí spĺňať v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.“

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010, č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd verifikoval zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania (resp. vyhlásenie

exekúcie za neprípustnú s následným zastavením exekučného konania) bez tohto, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučných konaní malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1144/2011, Rvp 1148/2011 a sp. zn. Rvp 1211/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 1047/2004-19 z 8. januára 2010; týmto uznesením bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 1047/2004-19 z 8. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 nadobudlo právoplatnosť 26. augusta 2010, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 13. mája 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky vedenú pôvodne pod sp. zn. Rvp 1144/2011 v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu

**č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011
a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011**

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 1047/2004-50 z 21. októbra 2010 o zastavení konania (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 1144/2011), odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o odvolaciu námietku oprávneného, podľa ktorej exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmavacej právomoci, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu – notárskej zápisnice so zákonom, krajský súd poznamenáva, že táto skutočnosť už bola predmetom odvolacieho konania a odvolací súd v danej otázke vyjadril svoj právny názor v uznesení č. k. 17 CoE 152/2010-45 zo dňa 29.07.2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3Er/1047/2004-19 zo dňa 08.01.2010, ktorým prvostupňový súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Odvolací súd preto nepovažuje za nutné opätovne k tejto odvolacej námietke zaujímať stanovisko; obzvlášť, pokiaľ ide o úplné obsahovo totožné odvolanie oprávneného, aké už bolo predmetom odvolacieho konania v danej exekučnej veci. Pokiaľ bolo uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3 Er/1047/2004-19 zo dňa 08.01.2010, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú odvolacím súdom potvrdené a nadobudlo právoplatnosť, v nadväznosti na takýto výrok potom zo zákona vyplýva jediná alternatíva a to následne neprípustnú exekúciu zastaviť (§57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku). Odvolací súd preto uznesenie prvostupňového súdu vo výroku, ktorým exekúciu vykonávanú pod sp. zn. Ex 2988/2004 zastavil, podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Z citovanej časti odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 3 Er 1047/2004-50 z 21. októbra 2010, ktorý svoje rozhodnutie o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví, ak...

g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“, a to v spojení so skutočnosťou, že okresný súd uznesením č. k. 3 Er 1047/2004-19 z 8. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Krajský súd v uznesení č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 okrem iného uviedol:

„Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že predmetná zmluva o úvere bola medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníčkou uzatvorená dňa 3.10.2003. V texte zmluvy vyhotovenej formou predtlaču je uvedený text, že povinná (dlžníčka) ako splnomocniteľ splnomocnila advokáta Mgr. T. K. na to, aby vo forme notárskej zápisnice uznal v jej mene jej záväzok z úverovej zmluvy tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Dňa 3.4.2004 bola notárkou JUDr. J. K. so sídlom Notárskeho úradu v Bratislave spísaná notárska zápisnica N 130/2004, NZ 28809/2004 v bode 3, ktorej Mgr. B. Ž. na základe substitučnej plnej moci zo dňa 2. 1. 2003 v zastúpení Mgr. T. K. v mene povinnej vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenému v celkovej výške 501,03 Eur (15.094,- Sk). Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že plnomocenstvo udelené Mgr. T. K. priamo v zmluve o úvere nie je platným právnym úkonom povinnej, preto Mgr. B. Ž. nemohol pred notárkou platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej a to pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor spočíva v tom, že právny zástupca povinnej, ktorý by mal povinnú pri spísaní notárskej zápisnice zastupovať bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom, čo znamená, že Mgr. T. K. si ako svojho zástupcu povinná na základe svojej vôle nevybrala.

V dôsledku neplatného plnomocenstva podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatné aj vyhlásenie Mgr. B. Ž., ktorého substitučne splnomocnil Mgr. T. K. pred notárkou JUDr. J. K.

Predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Postup okresného súdu, ktorý vyhlásil exekúciu za neprípustnú bol preto správny. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je takým procesným úkonom,

ktorý by v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. tvoril prekážku veci rozsúdenej, preto odvolací súd vyhodnotil námietku oprávneného uvedenú v odvolaní, že prvostupňový súd posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol ako nedôvodnú, rovnako ako považoval za nedôvodnú aj námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva posúdila notárka JUDr. J. K. pri spisovaní notárskej zápisnice, pretože súd nie je právnym názorom notárky pri spisovaní notárskej zápisnice viazaný.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým prvostupňový súd vyhlásil exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. J. Ď., so sídlom Exekútorského úradu vo Zvolene pod sp. zn. Ex 2988/04 za neprípustnú podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.“

Krajský súd v uznesení sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Er 1319/2008 z 23. septembra 2010 o zastavení exekúcie (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1148/2011), okrem iného uviedol:

„Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že v predmetnej veci je exekučným titulom rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 04. 04. 2008, sp. zn. ZN SR 02192/08 zriadeného zriaďovateľom S. a. s. B. Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu pod sp. zn. SR 02192/08 zo dňa 04. 04. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 05. 2008 a vykonateľnosť 15. 05. 2008 bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29.120,- Sk, úrok z omeškania vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy od 11. 12. 2007 do zaplatenia a trovy konania vo výške 6.956,- Sk...

V súlade s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v úverovej zmluve článku 17 všeobecných podmienok poskytnutia úveru Stály rozhodcovský súd Slovenskej rozhodcovskej a. s. vydal rozsudok – exekučný titul. Právomoc odvodil rozhodcovský súd od rozhodcovskej doložky do všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený používa v rámci svojej podnikateľskej činnosti v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu. Podľa názoru odvolacieho súdu rovnako tak, ako podľa názoru súdu prvého stupňa, dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Odvolací súd zastáva názor, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení z hľadiska

jeho vyjednávací sily, ako aj z hľadiska úrovne informovanosti a táto situácia ho núti, aby pristúpil na vopred pripravené podmienky dodávateľom bez, toho, aby podstatným spôsobom mohol ovplyvniť ich obsah. Obsah rozhodcovskej doložky bol v zmluve vopred pripravený, teda z tohto pohľadu by spotrebiteľ nemal silu dojednanie rozhodcovskej doložky akýmkoľvek spôsobom zmeniť. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že stanovenie konkrétneho rozhodcovského súdu v rozhodcovskej doložke môže mať vplyv aj na rozhodovanie tohto súdu z hľadiska dôvodných obáv o jeho nezaujatosti, nakoľko zriaďovateľom rozhodcovského súdu, ktorý v predmetnej veci rozhodoval je podnikateľský subjekt – obchodná spoločnosť, ktorá s najväčšou mierou pravdepodobnosti má záujem prejednávať čo najväčšie množstvo prípadov, za ktoré jej bude prislúchať odmena.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že rozhodcovská doložka je vyjadrená veľmi všeobecne, v dôsledku toho neurčito, keď dohoda o rozhodcovskej zmluve uvažuje s rozhodovaním všetkých sporov, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, pričom v rozhodcovskej doložke sa neuvažuje o sporoch, ktoré sú vylúčené z právomoci rozhodcovského konania.

Dojednávanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernice 93/13/EHS. Na základe uvedeného dospel odvolací súd rovnako, ako aj súd prvého stupňa k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou. Táto skutočnosť nemá vplyv ani na to, že spotrebiteľ nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko nekalá zmluvná podmienka – rozhodcovská doložka a jej posúdenie v exekučnom konaní bola predmetom posudzovania zo strany Súdneho dvora EÚ, ktorý v rozsudku C-40/08 Asturcom judikoval, že smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o neprimeranosti podmienok v obchodných zmluvách musí byť vykladaná tak, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii potrebné informácie o právnom a skutkovom stave ex offio posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve.“

Krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 431/2005-18 z 18. mája 2010, ktorým tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1211/2011), okrem iného uviedol:

«Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Vychádzajúc z dikcie citovaných zákonných ustanovení Exekučného poriadku, je zrejmé, že súd pred vydaním poverenia súdnemu exekútorovi, ako aj počas celého exekučného konania (exekúcie) je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Skúma, či podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. na základe ktorého je exekúcia vedená, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku a či subjekt, vo či ktorému a v prospech ktorého sa má exekúcia vykonať, je zhodný so subjektom označeným v exekučnom titule, prípadne skúmať, či došlo k prechodu práva alebo povinnosti na inak označený subjekt v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.

Odvolačná námietka oprávneného, podľa ktorej exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, keď posudzoval súladnosť exekučného titulu so zákonom, neobstoí. Skutočnosť, či sú naplnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie skúma exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie

exekúcie (§44 Exekučného poriadku), ďalej na námietku povinného proti exekúcii (§50) a taktiež na prípadný návrh povinného na odklad či zastavenie exekúcie (§ 58 Exekučného poriadku). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (exekúcie) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Samotná skutočnosť, že v prejednávanej veci bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, nezakladá prekážku *res iudicata* a neznamená tak vylúčenie možnosti preskúmania exekučného titulu súdom v každej fáze exekučného konania, či exekúcie.

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Z citovanej formulácie sa dá vyvodiť, že mala na mysli notárske zápisnice, ktoré obsahovali uznanie určitého právneho záväzku. Takýmto právnym záväzkom mohlo byť uznanie peňažného dlhu, resp. peňažného záväzku, ale aj dlhu alebo záväzku nepeňažného, teda inej povahy. V praxi nie sú pochybnosti o tom, že v prípade peňažných dlhov, resp. záväzkov ide o uznanie dlhu, resp. o uznanie záväzku zo strany dlžníka. Preto hoci notárska zápisnica podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku je rýdzo procesnoprávnym inštitútom, nadväzuje tento inštitút na hmotnoprávny základ, teda na ustanovenia občianskeho a obchodného práva o uznaní dlhu, resp. záväzku.

Zmluvné stany si v Zmluve o úvere dohodli, že ich vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom.

Podľa § 323 Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Inštitút uznania dlhu (záväzku) obsahuje i úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Preto odvolací súd podporne poukazuje na znenie a výklad uvedených ustanovení obsiahnutých v Obchodnom, ako i Občianskom zákonníku.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom

dlhu má také uznanie tento právny následok len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre záväzok, ktorý je predmetom uznania, je charakteristická jeho „určitosť“. Tento pojem treba chápať tak, že jeho nevyhnutými zložkami sú jednak dôvod a jednak výška záväzku (dlhu). Týmto úkonom dlžník uznáva svoj určitý záväzok, čím vlastne potvrdzuje jeho existenciu a platnosť v čase uznania. Zákon na účinnosť takéhoto uznania predpisuje obligatorne písomnú formu.

Podľa § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktorá môže vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná.

Uznať záväzok alebo uznať dlh je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti realizovať môže, ale aj nemusí. Záleží to od rôznych okolností, ktoré nastanú a ž v budúcnosti. V zmysle citovaného ustanovenia, ktoré má kogentnú povahu, nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Právo, ktoré môže v budúcnosti vzniknúť, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody nie je ešte známe a nemožno s ním disponovať. Ak v čase uzavretia zmluvy o splnomocnení nebola známa výška záväzku, nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie. Potom ani nemohol splnomocniť tretiu osobu na takýto úkon. V danej veci je preto splnomocnenie obsiahnuté v zmluve o úvere neplatným právnym úkonom.

Odvolaací súd, vychádzajúc z horeuvedeného, dospel rovnako ako súd prvého stupňa, k rovnakému záveru o neplatnosti udeleného plnomocenstva, čoho nezvratným následkom je i neplatnosť samotnej notárskej zápisnice. Neprávo totiž nemožno zhojiť právom.»

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, príp. rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktoré sú spôsobilé byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uzneseniach č. k. súdu č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára

2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Fakultatívne exekučné konanie súd zastaví v súlade s už citovaným § 57 ods. 2 Exekučného poriadku aj v prípade, že to vyplýva z iného zákona. Aj bez návrhu súd exekučné konanie zastaví v súlade s § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) z dôvodu, že „rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom“.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 1047/2004-50 z 21. októbra 2010 o zastavení

exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 3 Er 1047/2004-19 z 8. januára 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 152/2010-45 z 29. júla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 1144/2011, pozn.).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd postupoval rovnako ústavne súladným spôsobom, keď uznesením sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 1 Er 1319/2008-21 z 23. septembra 2010 o zastavení exekučného konania v súlade s § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že „*neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom*“ (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 1148/2011, pozn.).

Napokon ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal ústavne súladným spôsobom, keď uznesením č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 431/2005-18 z 18. mája 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 1211/2011, pozn.) v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku.

V okolnostiach prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v uzneseniach krajského súdu č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, resp. možnosti vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne konanie v exekučnej veci zastaviť, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť uzneseniami krajského súdu č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 k porušeniu práva

sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vo vzťahu k tomuto právu ústavný súd navyše pripomína právny názor vyplývajúci z jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možno uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo aj k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne v spojení s ich porušením (m. m. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi uzneseniami krajského súdu č. k. 14 CoE 30/2011-65 z 21. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 91/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 16 CoE 264/2010-41 z 31. januára 2011 a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a obsahom práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní týchto častí sťažností sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o ich odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011